

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 7. prosinca 2016. [\[Multimedia\]](#)

„Tješite, tješite moj narod“

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ćemo započeti novi niz kateheza na temu kršćanske nade. To je vrlo važno, jer nada ne razočarava. Optimizam razočarava, nada ne! Ona nam je toliko potrebna u ovim vremenima nad koja kao da su se nadvili tamni oblaci, u kojima se ponekad osjećamo izgubljenima pred zlom i nasiljem koje nas okružuju, pred patnjom tolike naše braće. Trebamo nadu! Osjećamo se izgubljenima i pomalo obeshrabrenima, jer smo nemoćni i čini nam se da tama nikad neće minuti.

Ali ne smijemo dopustiti da nas nada napusti, jer Bog sa svojom ljubavlju korača uz nas. „Nadam se, jer Bog je uz mene“: to možemo reći svi mi. Svatko od nas može reći: „Nadam se, nadam se, jer Bog je uz mene.“ Hodi uza me i vodi me za ruku. Bog nas ne ostavlja same. Gospodin Isus je pobijedio zlo i otvorio nam put života.

Važno je, dakle, pogotovo u ovom vremenu došašća, koje je vrijeme iščekivanja, u kojem se pripremamo još jednom prihvatiti utješno otajstvo utjelovljenja i svjetlo Božića, razmišljati o nadi. Dajmo se poučiti od Gospodina što znači nadati se. Poslušajmo dakle riječi Svetoga pisma, započinjući s prorokom Izaijom, velikim prorokom došašća, velikim glasnikom nade.

U drugom dijelu svoje knjige, Izaija se obraća narodu navještajem utjehe:

„Tješite, tješite moj narod, govori Bog vaš.

Govorite srcu Jeruzalema,

vičite mu

da mu se ropstvo okonča,

da mu je krivnja okajana [...].’

Glas viče: 'Pripravite Jahvi

put kroz pustinju.

Poravnajte u stepi
 stazu Bogu našem.
 Nek' se povisi svaka dolina,
 nek' se spusti svaka gora i brežuljak.
 Što je neravno, nek' se poravna,
 strmine nek' postanu ravni.
 Otkrit će se tada slava Jahvina
 i svako će je tijelo vidjeti,
 jer Jahvina su usta govorila" (40, 1-2.3-5).

Bog Otac tješi narod tako da mu daje tješitelje, od kojih traži da hrabre narod, njegovu djecu, naviještajući da je nevoljama došao kraj, da je patnja prestala, a grijeh oprošten. To je ono što liječi ožalošćeno i uplašeno srce. Stoga prorok poziva da se pripravi put Gospodinu, otvarajući se njegovim darovima i njegovu spasenju.

Utjeha, za narod, počinje s mogućnošću da se kroči putom Božjim, novim putom, poravnatim i prohodnim, putom koji treba pripremiti u pustinji, tako da se može njime proći i vratiti se natrag u domovinu. Jer narod kojem se prorok obraća doživljava tragediju izgnanstva u Babilonu, a sada pak čuje da će se moći vratiti u svoju domovinu, jednim širokim i lagodnim putem, bez dolina i planina koje otežavaju putovanje, putom poravnatim u pustinji. Pripremiti taj put znači dakle pripremiti put spasenja i oslobođenja od svih prepreka i posrtaja.

Izgnanstvo je bilo dramatičan trenutak u povijesti Izraela, kad je narod sve izgubio. Izgubio je domovinu, slobodu, dostojanstvo, pa čak i povjerenje u Boga. Osjećao se napuštenim i bez nade. Nasuprot tome, prorokov poziv ponovno otvara srce vjeri. Pustinja je mjesto u kojem je teško živjeti, ali upravo će se ondje sada moći putovati i vratiti se ne samo u domovinu, već k Bogu, i ponovno se nadati i smijati se. Kad smo u tami, u teškoćama osmijeh ne dolazi, a upravo je nada ta koja nas uči smiješiti se kako bismo pronašli put koji vodi k Bogu. Jedna od prvih stvari koja se događa ljudima koji se odijele od Boga je da su to ljudi na čijem licu nema osmijeha. Možda se mogu grohotom smijati, šala, gromoglasan smijeh... ali nema osmijeha! Osmijeh jedino daje nada: to je osmijeh nade što se pronašlo Boga.

Često je život pustinja, teško je ići kroz život, ali ako se uzdamo u Boga taj put može postati lijep i širok kao autoput. Dovoljno je samo nikada ne gubiti nadu, dovoljno je samo nastaviti vjerovati, uvijek, usprkos svemu. Kad se susretnemo s djetetom, možda nas mogu tištati toliki problemi i tolike teškoće, ali nutrinu nam odmah ozari osmijeh, jer se nalazimo pred nadom: dijete je nada! I tako moramo znati vidjeti u životu put nade koji nas vodi do pronalaska Boga, Boga koji je postao Djetetom za nas. I izmamit će nam osmijeh na licu, dat će nam sve!

Upravo te Izaijine riječi kasnije će upotrijebiti Ivan Krstitelj u svojem propovijedanju kojim je pozivao na obraćenje. On ovako govori: „Glas viče u pustinji: pripravite put Gospodinu, poravnajte

mu staze" (Mt 3, 3).

To je glas koji viče tamo gdje se čini da ga nitko ne može čuti – tko te uopće može čuti u pustinji? – koji viče u izgubljenosti zbog krize vjere. Ne možemo nijekati da je današnji svijet u krizi vjere. Kaže se: „Vjerujem u Boga, ja sam kršćanin“ – „Ja sam te vjere...“. No, tvoj je način života daleko od kršćanskog; veoma daleko od Boga! Religija, vjera se svela na jedan izraz: „Vjerujem?“ – „Da!“ Ali ovdje se radi o vraćanju Bogu, o obraćanju vlastitog srca Bogu i prolaženju tim putem da ga se pronade. On nas čeka. To je propovijedanje Ivana Krstitelja: pripremiti. Pripremiti susret s tim Djetetom koje će nam vratiti osmijeh na licu. U trenutku u kojem Krstitelj najavljuje Isusov dolazak, Izraelci kao da su još uvijek u izgnanstvu, jer su pod rimskom vlašću, stranci u vlastitoj domovini, kojom upravljaju moćni okupatori koji odlučuju o njihovim životima. Ali prava povijest nije ona što je stvaraju moćnici, već ona koju stvara Bog, zajedno sa svojim malenima. Prava povijest – ona koja će ostati u vječnosti – je ona koju piše Bog sa svojim malenima: Bog s Marijom, Bog Isusom, Bog s Josipom, Bog s malenima. To su oni maleni i jednostavni koje nalazimo oko novorođenog Isusa: Zaharija i Elizabeta, starije osobe obilježene neplodnošću, Marija, mlada djevica djevojka zaručena za Josipa, pastiri, koji su bili prezreni i potpuno nevažni. Oni su maleni, koje velikima čini njihova vjera, maleni koji se znaju i dalje nadati. A nada je krepost malenih. Veliki, zadovoljni ne poznaju nadu; oni ne znaju što je to. Ti Maleni s Bogom, s Isusom pretvaraju pustinju izgnanstva, samoće ispunjene očajem, patnje u ravni put kojim valja ići da bi se išlo ususret Gospodinovoj slavi. Pustimo, dakle, da nas nada uči. Čekajmo s povjerenjem Gospodinov dolazak i kakva god da bila pustinja naših života – svaki od nas zna kojom pustinjom hodi! – postat će rascvali vrt. Nada ne razočarava!

Apel Svetog Oca

Idućih dana obilježavaju se dva važna Dana koji se slave na poticaj Ujedinjenih naroda: Dan borbe protiv korupcije – 9. prosinca – i Dan ljudskih prava – 10. prosinca. To su dvije usko povezane stvarnosti: korupcija je negativni aspekt koji treba suzbijati, počinjući od osobne svijesti i nadzirući područja civilnog života, osobito ona najrizičnija; ljudska prava su pozitivni aspekt koji treba promicati uvijek novom odlučnošću, da nitko ne bude isključen iz priznavanja temeljnih prava ljudske osobe. Neka nas Gospodin podupre u tome dvojakom zauzimanju.